

Абу Довуд ва Байҳақий ривоят қилганлар. Байҳақий саҳиҳ, деган.

Шарҳ: Ушбу ҳадиси шарифда Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васалламнинг баъзи шаръий ҳукмларни баён қилишда кишиларнинг шахсини ҳам эътиборга олганликлари кўриниб турибди.

Қари чол ўз кампирини қучоқлагани билан рўзасига путур етадиган даражада шаҳвати қўзғалмаслиги аниқ.

Ёш йигитнинг эса бу иш билан рўзаси очиладиган даражага етиши ва каффорот беришга мажбур бўлиб қолиши турган гап. Демак, рўзадорнинг бу борадаги ҳукми унинг ҳолига қараб белгиланади.

مَنْ سَوَّاهُ لَعَلَّه لَيْلٌ صُيَّبَ لَنَا نَاكُ تَلَاقُ أَنْهَنْ هَلْ لِي صَرَّةَ شَائِعٌ نَعْنَعُ
هُ سَمَّخُ لَاهَا وَرَبْرَالٌ مُكْكَ لَمَّ أَنْ كَوُّمُ إِصَّ وَهُ رَشَابُيْ وَلَبْقُيْ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам рўзадор ҳолларида ўпар ва қучоқлар эдилар. У зот ичингизда шаҳватига энг молики (жиловловчиси) эдилар».

Шарҳ: Демак, бу масалада шаҳватни жиловлай олиш асосий меъёр ҳисобланади.

Уламоларимиз ушбу ва бошқа ҳадисларни далил қилган ҳолда «Рўзадор одам иложи борича бу ишлардан узоқ бўлгани маъқул», дейишади.

«Ҳадис ва ҳаёт» китоби асосида тайёрланди